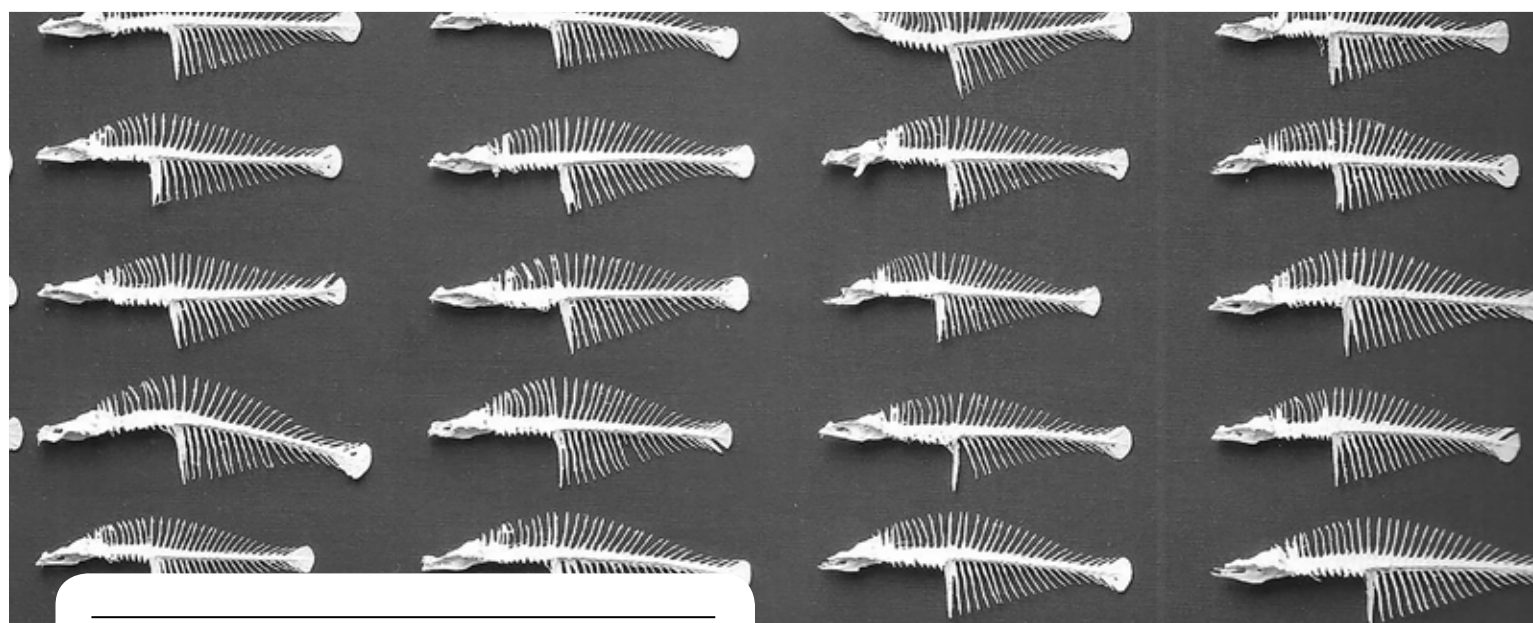

TAZETTE #7

THEATERAANZEE.BE

WOENSDAG 02/08/2017

NOSTALGIE IN OOSTENDSE CONTEXT VERSLAG 'OVERDUE'

In 1949 verdwijnt de O.304 Laermans van de radar. Nooit een wrak. Nooit een lichaam. Verhalen daarentegen des te meer.

Overdue is een voorstelling zonder *happy ending*, maar zet de feiten opnieuw in perspectief.

Voor de gelegenheid is Atelier +1 in De Grote Post ingericht als *blackbox*-museum vol curiosa. Bij het binnenkomen word je onthaald door opgezette meeuwen met naambordjes van overleden zeelieden in hun bek. Elk in een andere positie, de een al dreigender dan de ander. Ondertussen klinkt buiten nog het mistroostig geluid van hun levende soortgenoten. Of hoe het kan verkeren. Verder zijn in de ruimte nog andere installaties opgesteld: vooral werk gemaakt met schelpen, die zich tussen kunst en kitsch bevinden. Dolly (Mieke Dobbels) ontvangt ondertussen behendig het publiek: een sappig West-Vlaams accent, uitgedost als chique vissersvrouw inclusief vergulde schelpjes om haar nek. De zee, een mondje dialect en nostalgieverhalen, het hart van het publiek lijkt behoorlijk snel verkocht.

Black Frost brengt met *Overdue* niet alleen het verhaal van de nabestaanden van deze bewuste scheepsramp, maar verlegt

geregeld de focus naar diegene die net geïnteresseerd is in hen: Bart 'Bartyboy' Jacobs. Terwijl Jacobs zelf op het podium als accordeonist zit, rijgt Dolly de ene na de andere anekdote aan elkaar. Want een relatie met een zeeman is toch altijd een beetje een *ménage à trois*: vrouwtje – bootje – zeebonk. Of is het nu net Dolly die de zeebonk is wanneer zij telkens haar man aan de zee en haar verhalen verliest? Het is gissen naar hoeveel Bart Jacobs er nu precies in het personage 'Bartyboy' geslopen is, maar misschien is dat net het prettige van de voorstelling.

Verder op het podium: Marleen Claeys, Jochen Theys en Toon Van Dionant. In de voorstelling wisselt Dolly behendig tussen vertelster en zangeres, maar het is wel Marleen Claeys die als frontvrouw van de Black Frost-band naar voren geschoven wordt. Al is het wel even glimlachen wanneer ze met haar strijkstok geen bijhorende viool bespeelt, maar een zingende zaag. Moet gezegd: de betere imitatie van het geluid van snijdende zeewind. De muziek wisselt af tussen Engelse en Franse nummers, voorzien van een gezellig donker basje en gemoedelijke drums.

Het verhaal van de Laermans lijkt in vele opzichten – maar met alle respect – op de scheepsrampen zoals we die doorgaans kennen. Maar dat *nét* deze scheepsramp ervoor zorgde dat Oostende een herdenkingsplaats kreeg voor de vermiste

vissers, maakt van de Laermans-scheepsramp toch een brokje geschiedenis. Het zorgt meteen voor een soort *aha-erlebnis*: pas dan is de fascinatie van Bart Jacobs voor dit ene schip nog net iets meer te begrijpen.

Overdue is een voorstelling die schipperst – *pun intended* – tussen vertelling en muziektheater maar werkt wel voor een nostalgisch publiek binnen de Oostendse context. Dat ondergetekende vanavond misschien wel een ommetje maakt langs het herdenkingsmonument (in de Oostendse volksmond ook wel ‘De Pisser’ genaamd), is te verwachten en te voorzien. Een weetje rijker voor de betere avondwandeling. (ZH)

NOG T/M VR 04/08 OM 16U EN 19U30 IN CC DGP - ATELIER +1

HANNAH DE MEYER OVERSTIJGT ZICHZELF AANKONDIGING ‘LEVITATIONS’

Life is what happens while you're making other plans. Deze oneliner, vaak toegeschreven aan John Lennon maar in oorsprong afkomstig van de Amerikaanse journalist Allen Saunders, is zonder twijfel van toepassing op Hannah De Meyer. Niet alleen is zij te elfder ure – lees: na publicatie van de festivalbrochure – nog toegevoegd aan het TAZ-programma dit jaar, met haar solo *Levitations*, gemaakt in Frascati Amsterdam, ter vervanging van *waterwaswasser*. Die productie van Dounia Mahammed werd immers afgelast wegens een blessure.

Voor De Meyer is de doordenker van Saunders ook van toepassing op het hele creatieproces van *Levitations*, zo blijkt tijdens een gesprek. Ze kwam, zoals dat heet, zichzelf tegen.

De Meyer: “Ik was aan het repeteren in Frascati met drie acteurs. Maar uiteindelijk is het een solo geworden. Tja. Maar ik ben blij dat ik hier kan spelen, ook al is het pas gelukt toen bleek dat Dounia problemen had met haar keel. Het is alweer twee jaar geleden dat ik op TAZ was, toen ik met *Solace* in de prijzen viel (de SABAM-Jongtheaterschrijfprijs 2015, SH).”

Naar aanleiding van die gelauwerde productie zei je in een interview: ‘Van iets wanhopigs wil ik iets edels maken.’ *Levitations* kondigt zich opnieuw aan als een zeer persoonlijk relaas. Met een boutade: hoe wanhopig is Hannah De Meyer? “Goh...” (lacht)

‘Ik heb mezelf binnenstebuiten gekeerd’, lazen we in de aankondiging online.

Ja, maar er staat ook in dat het een feest is. Dat de toeschouwers mijn gasten zijn. (*denkt na*) Ik vind het heel moeilijk om zo’n aankondigende tekst te schrijven. Want ik wil een wereld creëren die op zichzelf kan staan. Oké, het is op basis van een tekst, uitgesproken door iemand die op het podium staat. Die conventies zijn er wel. Maar ik voel of voelde geen enkele behoefte aan een bepaald thema of iets dergelijks, om dat in de communicatie vooraf al naar voren te schuiven. (*stille*) Ik ben ook vreselijk slecht in interviews geven.”

Nee, toch?

“Jawel. Vreselijk.”

Relax. Proberen we opnieuw? Waarover gaat het?

(*haalt diep adem*) “Het is een *search for the Virgin Mary*. Noem het een soort van... (*denkt na*) Een soort van...”

Wacht even. Waar slaat die zin op: een zoektocht naar de Maagd Maria?

“Voor mij staat dat symbool voor de zoektocht naar vastberadenheid, verbetering zelfs, om in het leven te staan met alles erop en eraan. Daar staat dat beeld voor, voor mij.”

Ben je katholiek opgevoed?

“Nee, helemaal niet. Ik vind het gewoon een supermooi, zeer inspirerend beeld.”

Ligt de tekst van de voorstelling vast?

“Ja.”

En hoe is die tekst tot stand gekomen: je schrijft, je gaat de vloer op, je schrijft verder... Die wisselwerking?

“Klopt.”

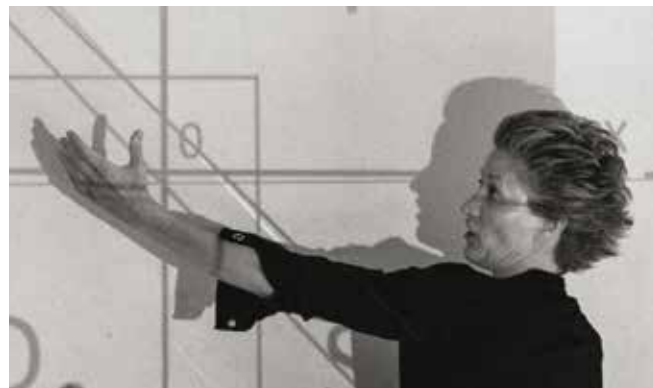
Je doet voor deze productie zowat alles zelf: spel, concept, regie. Dat was ooit anders.

“Het was ook een zeer eenzaam parcours, het repetitieproces. Het voelde soms als een vrijwillig ballingschap in een harde, onhuiselijke wereld. Een woestijntocht.”

Klinkt goed, zo’n radicaal want confronterend traject. Dat belooft voor het resultaat.

“Ja, maar ik heb nog nooit... Het was echt monsterlijk, als proces. Eerst moesten de acteurs weg – op mijn vraag, welteverstaan, ik heb ze alle drie ontslagen... Dat is ironisch, want... Ik ben enorm volatiel in hoe ik werk. Mijn verbeelding schiet alle kanten uit. En juist voor deze productie wou ik een heldere lijn aanhouden, en mezelf omringen met een stevig team. Ik wou het dit keer helemaal ‘goed’ doen, begrijp je? Als een echte regisseur. Maar ik kwam geen stap vooruit (*lacht*). Ook de mensen van licht en decor wou ik weg. Dan is mijn vader nog ingesprongen, door iets van een decor te bouwen. Hij is er mee naar Amsterdam gekomen, we hebben het één keer opgebouwd en het moest ook weg, terug naar huis. Het was echt een slagveld. Op de koop toe heb ik ook, tijdens de derde voorstelling, mijn achillespees gescheurd tijdens het spelen. Ik ben dus ten val gekomen op mijn eigen slagveld (*lacht*). Blijkbaar heb ik wel een hoge pijngrens, want ik heb de voorstelling diezelfde avond nog kunnen uitspelen. Maar goed. Het zegt vooral iets over de ontstaansgeschiedenis. Fantastisch trouwens, de weken erna liep ik rond met een enorm brace rond mijn been – alsof ik ten dele in een *bionische* vrouw was veranderd.”

“Heel mijn werk, van tijdens mijn opleiding in Maastricht tot en met mijn vorige productie, vertrok vanuit persoonlijke ervaringen. Ik werd ooit geconfronteerd met seksueel geweld en dat had een enorme indruk gemaakt. Die impact, inclusief de woede daarover, is een tijdlang de voedingsbodem geweest voor mijn voorstellingen. Maar ik voelde aan alles dat voedingsbodem opgebruikt is, intussen. Ik kan ook niet verder in of met de vorm

van *Solace*, waarin ik speelde met fictie en non-fictie op basis van waargebeurde feiten. Die methodiek – op scène staan als ‘mezelf’ – is uitgewerkt nu. Dus moest ik op zoek naar nieuwe bronnen, naar nieuwe vormen ook. Het is te beklemmend om per se die authenticiteit op te zoeken.”

“Om dus terug te komen bij jouw vraag: ik heb niet het gevoel dat ik in *Levitations* als Hannah op scène sta.”

Je hebt behoefte om te mythologiseren zeg maar?

“Ja, absoluut. Want tja, wat doe je eens een trauma verwerkt is? *You move on*. Anders val ik hopeloos in herhaling. (*denkt na*) Ik wil een zo groot mogelijke vrijheid op scène zoeken, een mate van woestheid zelfs. Mezelf overstijgen. Vandaar de titel inderdaad.”

Dank je wel. (SH)

VANDAAG OM 21U, MORGEN OM 15U, IN DACTYLO DGP

ZIE WEL EN DOE NIET DOM VERSLAG ‘DE WETTEN VAN MENSELIJKE STUPIDITEIT’

De zogenaamde ‘morosofie’ loopt als een rode draad door deze editie van Theater Aan Zee. Zo kon u gisteren in *TAZette* #6 een gesprek lezen met Matthijs Van Boxsel, de *godfather* van deze absurdistische waanwetenschap. Daarin vertelde hij mededogend over de mens, die het bestaan per definitie betekenis probeert te geven via verzinsels en verbeelding. Maar de *inzelgangers* die ‘morosofen’ genoemd worden, gaan daarin wel bijzonder ver en zijn door de bank genomen ook geweldig origineel. Van Boxsel gaf tijdens zijn conference in Mu.ZEE (zie verderop in deze *TAZette*) het voorbeeld van een waanwetenschapper die beweert dat Troje in Nederland ligt en het Nederlandse Delft eigenlijk het Oudgriekse Delphi is.

Simone Milsdochter lijkt in haar monoloog *De wetten van menselijke stupiditeit*, die mooi aansluit bij de morosofische lijn van curator Dirk Pauwels, minder mededogend te hebben met de zoekende mens. Die wordt opgedeeld in vier categorieën: slimmeriken, schurken, zwakken en dommeriken. Die laatsten hebben niet noodzakelijk een slag van de molen gehad, en puren daaruit dus ook niet noodzakelijk een originele, absurde theorie. Ze zijn gewoon dom. Punt. En de vierde wet van menselijke stupiditeit luidt: mensen die niet dom zijn, onderschatten altijd de schadelijke kracht van dommeriken. Domheid is een duistere en invloedrijke kracht die de menselijke vooruitgang tegenhoudt. Er staat dus wat op het spel.

Maar het spannende aan het gelijknamige satirische essay van de Italiaan Carlo M. Cipolla, waaruit Milsdochter haar monoloog haalt, is dat het essay *zelf* een pseudowetenschappelijke theorie bevat. Het is een morosofie over stupiditeit. De vijf wetten die Milsdochter voorlegt, zijn bijvoorbeeld niet onderbouwd met rationele argumenten. Het zijn aannames, dogmata. De resultaten op basis waarvan mensen onderverdeeld worden in één van de vier categorieën zijn bovendien moeilijk meetbaar of falsifieerbaar. De schoonheid van de tekst ligt echter in de zorgvuldigheid

waarmee Cipolla zijn theorie heeft uitgewerkt en aanschouwelijk gemaakt met assenstelsels en grafieken, en in de literaire zeggingskracht ervan. *De wetten* hebben wat weg van Jorge Luis Borges’ teksten die spelen met de grens tussen kort verhaal en essay, en van Italo Calvino’s bundel *Kosmische verhalen*, verhalen die absurd én encyclopedisch van inslag zijn.

Milsdochter speelt de tekst met schwing, met aandacht voor muzikaliteit en cadans ook. Precies, maar zonder pretentie. Twee *old school* overheadprojectors helpen haar daarbij. Hoe een beschaving van volmaakte schurken onvermijdelijk tot stagnatie leidt, of hoe de kleinste onachtzaamheid uwentwege het verschil kan maken tussen menselijke vooruitgang of verval: u kan het nog tot en met vrijdag te weten komen in de stedelijke bibliotheek. (*MV*)

VANDAAG TOT EN MET VRIJ 4/8 OM 14U EN 18U IN BIBLIOTHEEK KRIS LAMBERT (FORUMZAAL)

GELUK STINKT UIT Z’N BEK VERSLAG ‘RUSSISCHE ROLMOPS’

De mama van de kleine Harald ligt dag en nacht in bed, op een matras vol pillen. Groeien doet Harald niet, want mama houdt hem klein om niet alleen te zijn. Tot Harald op reis gaat, op zoek naar het geluk voor z’n mama. De zoektocht van Harald is een lange en doldwaze trip vol verhalen, beelden en absurde personages: de verlaten prinses Kelly met de zangstem en het paardengebit, het krokodillenkind met de vieze adem, de vrijpostige reanimeermin die een echte man wil, de duivelse Rudolf op zijn oranje brommer, Benny de zilverspin die zilverparels spint, prins Theo, zo rijk, gezond, sexy en getalenteerd dat zelfs de mannen in zijn bil knijpen.

“Waar woont geluk?” wil Harald weten. Maar de liefde heeft geen vast adres. Het antwoord blijkt niet voor de hand te liggen en de meningen verschillen. Geluk is eigenlijk doodgewoon. Geluk bestaat niet. Geluk is de zon. Geluk is de moed om gelukkig te durven zijn. Geluk is iemand die voor je zingt. Geluk is een perfect kindje krijgen. Geluk is tongzoenen met een Russische zeeman.

Actrice Eva Schram stelt zich heerlijk en eerlijk aan als zeemeermin met verplegend talent. Vanop haar rode fluwelen sofa en vanonder een witblonde Barbiepruik wijdt ze de jeugdige kijkers in in de geheimen van de romantiek. “Weet jij wat een zuigplek is?” “Wat vind jij romantisch?”. Ze lapt alles op onder en boven water, van een disfunctioneel gorillagezin tot piranha’s met windpokken. Bovenal is ze in de ban van de passie. Terwijl de andere zeemeerminnen kussen met octopussen laat de reanimeermin zich opvissen door een Russische zeeman met warme armen vol haar en een hart vol wijze weetjes: “Soms is het in iemands hoofd zo donker dat hij geen kleuren meer kan zien en alles zwart is.”

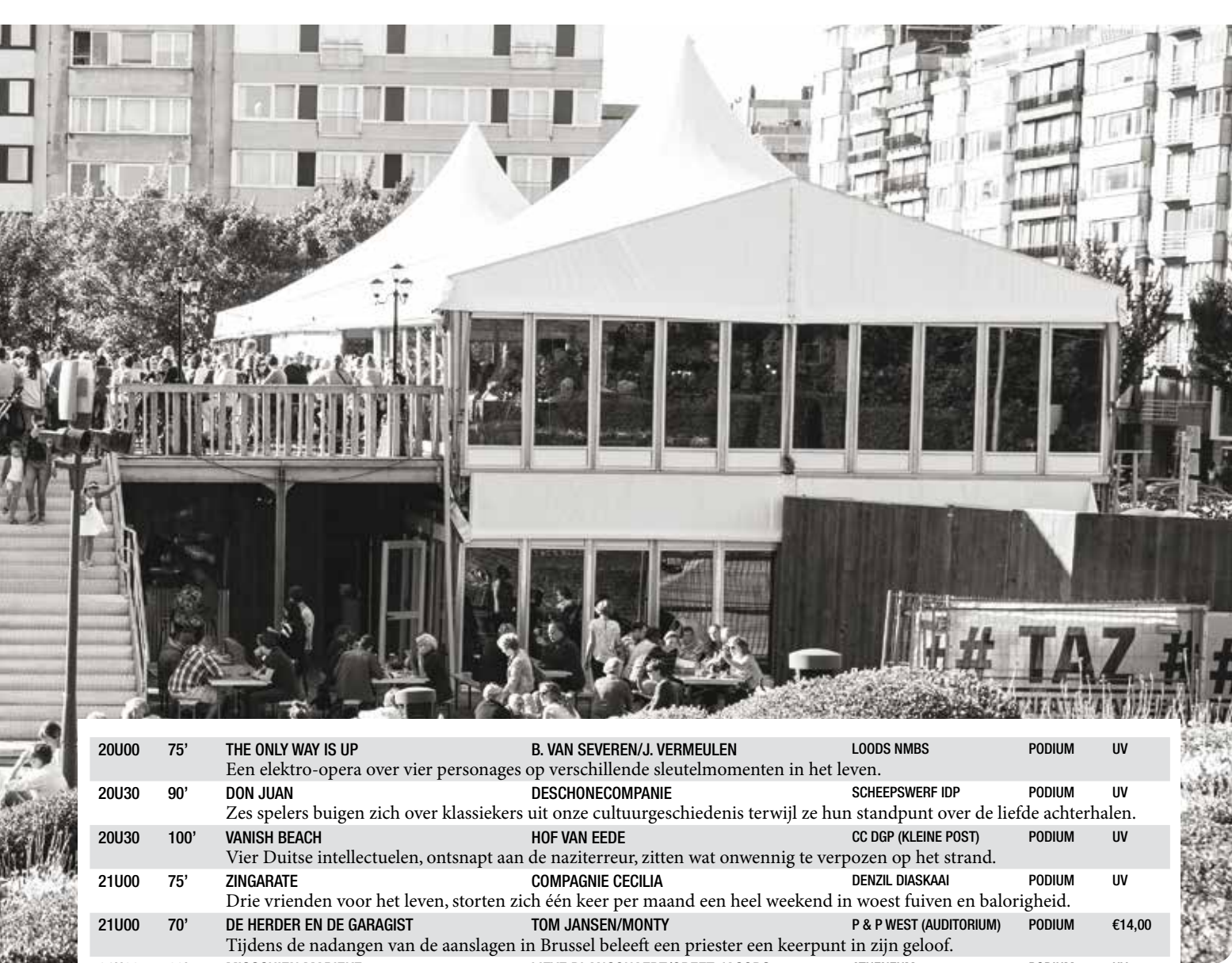
Hanneke Pauwe neemt je in *Russische Rolmops* mee op sprookjesreis aan de hand van een onwaarschijnlijke parade aandoenlijke personages, elk op hun eigen onhandige manier op zoek naar het ongrijpbare en geluk. (*BP*)

FAMILIEPARK: NOG T/M ZATERDAG 5/08

DAGKLAPPER: WOENSDAG 02/08/2017

10-02U	DRL	INFOSTAND EN BAR CAFÉ KOER OPEN TAZette vanaf 11u verkrijgbaar					
10-18U	DRL	HET MUSEUM VAN DE EIGENZIN Verschillende en 'verstorende' benaderingen, hoe gaat kunst hier mee om?	HET MUSEUM VAN DE EIGENZIN	MU.ZEE	EXPO	ADD € 9	
10-02U	DRL	EN ROUTE. ONDERWEG NAAR BETER. Fototentoonstelling van de Oostendse fotograaf Keoma Zec over het leven van West-Afrikaanse migranten op weg naar Europa.	KEOMA ZEC/11.11.11	LEOPOLDPARK	EXPO	GRATIS	
11U00	90'	BOEKENTAZ#3 Anna Luyten, vroeger panellid van Uitgelezen aan Zee, nodigt Jos Geysels, Arne Sierens, Kris Van Steenberge en Walter Van Steenbrugge uit.	SIERENS/VAN STEENBERGE...	KAAP/VRIJSTAAT O.	LITERATUUR	UV	
11U00	180'	EGONOMADEN Parcours met drie korte voorstellingen over universele verhalen.	RIPANI / ARIAS / STRIJDONK	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV	
11U00	180'	AGORANOMADEN Parcours met drie korte voorstellingen. Het theater als een plein.	AENDENBOOM/COLLECTIEF ELAN(D)/DERMUL	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV	
11U00	50'	JED MARTIN Een kunstenaar schrijft een brief aan zijn moeder die zelfmoord pleegde op de leeftijd die hij nu heeft.	JED MARTIN	MU.ZEE	PODIUM	UV	
11U00	60'	ANTARCTICA/KASTAARS/NO OFFENCE Ontdek jonge filmmakers waarvan we nu al uitkijken naar het verdere oeuvre. Je krijgt drie kortfilms te zien + een sneak.	ON THE LOOK OUT (KORTFILMS)	CC DGP (KLAS)	FILM	€3,00	
11-19U	DRL	KINDERVOORSTELLINGEN VOOR ALLE LEEFTIJDEN - THEATER FROEFROE E.A. Samen met poppentheater FroeFroe tovert TAZ het Leopoldpark opnieuw om tot een echt cultureel kinderparadijs.		LEOPOLDPARK	FAMILIEPARK	DIVERS	
11U00	DRL	WILLIPS & APEVELARTOTAL Maak kennis met het werk van William Philips & APEVELARTOTAL, de man achter het affichebeeld van deze TAZ-editie.	WILLIPS & APEVELARTOTAL	GALERIE BEAUSITE	EXPO	GRATIS	
11U30	60'	LOHAUS Een mix tussen urban pop en triphop. Downtempo beats, overgoten met synthsounds.	LOHAUS	FORT NAPOLEON	MUZIEK	€5,00	
11U30	90'	OP SLEEPTOUW Ga naar een unieke locatie met illustratrice en schrijfster van theater en (kinder)boeken Gerda Dendooven.	GERDA DENDOOVEN	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV	
14U00	90'	TUSSEN WOORD EN BEELD Het woord wordt gegeven aan studenten Schrijven, Film en Drama.	FILM AAN ZEE	CC DGP (FOYER DKP)	FILM	€6,00	
14U00	60'	DE WETTEN VAN DE MENSELIJKE STUPIDITEIT Een gids door het universen van de stommititeiten aan de hand van Cipolla.	SIMONE MILSDOCHTER	BIBLIOTHEEK (FORUMZAAL)	PODIUM	UV	
14U30	90'	OP SLEEPTOUW Ga naar een unieke locatie met illustratrice en schrijfster van theater en (kinder)boeken Gerda Dendooven.	GERDA DENDOOVEN	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV	
15U00	180'	EGONOMADEN Parcours met drie korte voorstellingen over universele verhalen.	RIPANI / ARIAS / MATHILDE STRIJDONK	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV	
15U00	75'	BEN KOCKELKOREN EN ZIJN PREHISTORISCH POMPEÏ In 1997 vindt Ben Kockelkoren tijdens een wandeling drie gelijkaardige stenen die perfect in elkaar blijken te passen...		MU.ZEE	MOROSOFIE	€10,00	
15U00	180'	AGORANOMADEN Parcours met drie korte voorstellingen. Het theater als een plein.	AENDENBOOM/COLLECTIEF ELAN(D)/DERMUL	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV	
16U00	60'	ONBENOEMBAAR Voorbij de dagdagelijkse schaamte op zoek naar iets wat we gemeenschappelijk hebben.	SMORENBERG/SANTARCIEL DE LA QUINTANA	BAAI+	PODIUM	€9,00	
16U00	60'	IN STUKKEN Samen met zeven Oostendse kinderen regisseren Ineke Nijssen en Hendrik Van Doorn deze TAZ-productie.	INEKE NIJSSEN/HENDRIK VAN DOORN	ATHENEUM	PODIUM	UV	
16U00	80'	OVERDUE Aan de hand van de verdwijning van de O.304 Laermans wordt je meegesleurd in een kijkdoos vol vissersverhalen.	BLACK FROST	CC DGP (ATELIER +1)	PODIUM	UV	
16U00	60'	SOUVENIR Laat je meevoeren in een verhaal van passie, tederheid en verdriet door het ensemble van Sarah D'hondt.	SARAH D'HONDT QUARTET	KAAP/VRIJSTAAT O.	AMUSE-GUEULE	UV	
16U00	90'	DON JUAN Zes spelers buigen zich over klassiekers uit onze cultuurgeschiedenis terwijl ze hun standpunt over de liefde achterhalen.	DESCHONCOMPANIE	SCHEEPSWERF IDP	PODIUM	€12,00	
17U00	75'	FAUST, EEN MECHANISCHE KOMEDIE Mats en Timo creëren vanuit een theoretische basis droomwerelden waar naar het begin van alles wordt gezocht.	M. VANDROOGENBROECK/T. STERCKX	KAZ	PODIUM	UV	
17U00	60'	UMM Zoals roze wolken die je onder een warme douche achterlaten.	UMM	IN DE STAD	MUZIEK	GRATIS	
17U00	90'	OP SLEEPTOUW Ga naar een unieke locatie met illustratrice en schrijfster van theater en (kinder)boeken Gerda Dendooven.	GERDA DENDOOVEN	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV	
18U00	50'	PISTE Opkomend jongleertalent Michiel Deprez serveert geen spektakel, maar neemt je mee op een intiem, persoonlijk onderzoek.	MICHEL DEPREZ	BASISSCHOOL KROONLAAN	PODIUM	€9,00	
18-23U	DRL	PLACE MUSSETTE De jongste broer van Kommil Foo zweept je op met Franse chanson terwijl je geniet van het werk van Jacques 't Kindt.	TE GAST: MICH WALSCHAERTS	CAFÉ KOER	MUZIEK	GRATIS	
18U00	60'	DE WETTEN VAN DE MENSELIJKE STUPIDITEIT Een gids door het universen van de stommititeiten aan de hand van Cipolla.	SIMONE MILSDOCHTER	BIBLIOTHEEK (FORUMZAAL)	PODIUM	UV	
18U00	60'	ANTARCTICA/KASTAARS/NO OFFENCE Ontdek jonge filmmakers waarvan we nu al uitkijken naar het verdere oeuvre. Je krijgt drie kortfilms te zien + een sneak.	ON THE LOOK OUT (KORTFILMS)	CC DGP (KLAS)	FILM	€3,00	
19U00	60'	VOOR WE MENSEN WERDEN Een gezamenlijke denkoefening waarin Bart van de Woestijne zich met het publiek voorstelt hoe het is om een dier te zijn.	BART VAN DE WOESTIJNE	HANGAAR 1	PODIUM	€9,00	
19U30	60'	STIL(L) Een dans, een lied over twee mensen die zoeken naar wat hen verbindt.	TIM TAVEIRNE/LOES SWAENEPOEL	SERRE GROENDIENST	PODIUM	UV	
19U30	80'	OVERDUE Aan de hand van de verdwijning van de O.304 Laermans wordt je meegesleurd in een kijkdoos vol vissersverhalen.	BLACK FROST	CC DGP (ATELIER +1)	PODIUM	UV	
20U00	90'	DE MENSHEID Vier helden proberen de menseheid te verdedigen.	LOD MUZIEKTHEATER/KVS	VERSLUYSIDÔME	PODIUM	UV	

TIP: Op vertoon van een TAZ-ticket kan je het Spilliaert Huis bezoeken voor 3 euro ipv 5 euro.

20U00	75'	THE ONLY WAY IS UP Een elektro-opera over vier personages op verschillende sleutelmomenten in het leven.	B. VAN SEVEREN/J. VERMEULEN	LOODS NMBS	PODIUM	UV
20U30	90'	DON JUAN Zes spelers buigen zich over klassiekers uit onze cultuurgeschiedenis terwijl ze hun standpunt over de liefde achterhalen.	DESCHONECOMPANIE	SCHEEPSWERF IDP	PODIUM	UV
20U30	100'	VANISH BEACH Vier Duitse intellectuelen, ontsnapt aan de naziterreur, zitten wat onwennig te verpozen op het strand.	HOF VAN EEDE	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
21U00	75'	ZINGARATE Drie vrienden voor het leven, storten zich één keer per maand een heel weekend in woest fuiven en balorigheid.	COMPAGNIE CECILIA	DENZIL DIASKAAI	PODIUM	UV
21U00	70'	DE HERDER EN DE GARAGIST Tijdens de nadagen van de aanslagen in Brussel beleeft een priester een keerpunt in zijn geloof.	TOM JANSEN/MONTY	P & P WEST (AUDITORIUM)	PODIUM	€14,00
21U00	60'	MISSCHIEN MARIEKE Een verhaal over een moeder die haar kind afstaat.	LIEVE BLANCQUAERT/GREET JACOBS	ATHENEUM	PODIUM	UV
21U00	60'	LEVITATIONS Hoop en wanhoop, zijn en niet-zijn, seksualiteit, liefde en dood zijn nooit ver van elkaar verwijderd.	HANNAH DE MEYER	CC DGP (DACTYLO)	PODIUM	€12,00
21U00	30'	JEROEN UYTENDAELE Uyttendaele maakt audiovisuele instrumenten, installaties en geluidscomposities.	2M3	ATELIER KLEINVERHAAL	PLUS	ADD € 3
22U00	75'	GEBERGTE In een actuele herschrijving van Sofokles' Oidipous onderzoekt Matthias Van de brul de nacht na de tragedie.	MATTHIAS VAN DE BRUL	ELYSÉE	PODIUM	UV
22U00	60'	ONS Een unieke sound met invloeden van pop, blues en reggae.	ONS	CAFÉ CRAYON	MUZIEK	€5,00
22U00	110'	WE WANT MORE Een onverwacht herldere manier van oorlog weergeven.	TRISTERO/TRANSQUINQUENAL/...	CC DGP (GROTE POST)	PODIUM	€16,00
23U00	60'	NOG EVEN VOOR HET SLAPENGAAN Warre Borgmans nodigt je uit om even voor het slapengaan de dag te overschouwen.	WARRE BORGMAN & GUESTS	THEATERTENT PARK	PLUS	€8,00
24U00	60'	IN EEN DISCOTHEEK Rauwe Nederlandstalige teksten schommelen voortdurend tussen weemoed en een energieke ode aan de imperfectie.	IN EEN DISCOTHEEK	CC DGP (LOKETTENZAAL)	MUZIEK	€5,00

TELEX

Vandaag in *Tussen woord en beeld*, om 14 uur in Foyer Kleine Post: *Afrit 21*, een script van Matthieu Berghs. Regie: Willem Walley. Acteurs: Peter van den Eede, Tom Vermeir, Sara Vertongen, Sebastien Dewaele, Lotte Diependael, Lisah Adeaga, Jana De Kockere.

In *Nog even voor het slapengaan* gaat gastheer Warre Borgmans vanavond om 23 uur in gesprek met Yves De Pauw, Luc Muylaert, Dirk Pauwels, Ilse Onthaalse. De muziek is van Wouter Deltour.

De expo Museum van de Eigenzin is elke dag open van van 10u tot 18u, Mu.ZEE, Romestraat 11.

Place Musette, elke dag Franse chansons op Café Koer, van 18 tot 23u. Vanavond treedt gastzanger Mich Walschaerts om 21u op, samen met het huisorkest o.l.v. Derek.

Nog tickets voor: lohaus (11u), Ben Kockelkoren (15u), *Onbenoembaar* (16u), *Don Juan* (16u), *Voor we mensen werden* (19u), *Levitations* (21u), *ONS* (22u), *We Want More* (22u), *In een Discotheek* (24u).

ETEN TOT WE MISSELIJK WORDEN VERSLAG 'APÉRO POËZIE'

Toegegeven, er schuilt in mij een goedaardige gereserveerdheid ten opzichte van poëziesalons. 't Is met de poëzie altijd een beetje haat-liefde, en soms loopt er gewoon te veel onstuimigheid door mijn aderen om 'met verwondering naar de ontroering te luisteren. Maar vastberaden om niet in vooroordelen te vervallen en deels op aansturen van *(MV)*, die Apéro Poëzie al besprak in *TAZette* #2, zakte ik af naar KAAP Vrijsstaat O., waar Vlaanderens bekendste poëzievriend Wim Helsen en schrijfster Hagar Peeters rugzakjes vol schone woorden zouden uitschudden.

Ze kwamen, zagen en overwonnen. De tandem Helsen-Peeters hielp me zonder veel moeite van mijn conservatieve argwaan af en gaf geen kans aan de zweverige subtiliteitskoorts waaraan poëzie-events weleens durven te bezwijken, zonder oppervlakkig te worden. Het duo werd daarin gesteund door de ontvankelijke natuur van gespreksmoderator Carl de Strycker - directeur van Poëziecentrum en tevens een van de meest bevlogen docenten literatuur die ik ooit had - en, niet het minst, door Brihang, die het begrip 'muzikaal intermezzo' tot nieuwe hoogten stuwde.

Aansluitend bij een liefdesgedicht van Peeters bracht Brihang het aangrijpende 'balanceren', dat, net als Peeters' poëzie, die kant van de liefde exploreert die een beetje - Brihang trok zijn gezicht in een pijnlijke grimas - "wrang is". "Wat is dat toch met die fantasie van me," klonk het, en: "trek me recht/ anders val ik/ op een nieuw idee". Het vatte ongeveer de hele dialoog van Helsen en Peeters samen: verbeelding is een mes dat aan twee kanten snijdt en er drongen zich, zelfs hier, continu nieuwe ideeën op. Peeters: "Ik heb zin om iets te doen met het moment, in plaats van te herhalen wat al af is."

En zo geschiedde. Wim Helsen stak plots, bij wijze van ontspannen slotnummer, een 'poëziespel' in gang. Iemand uit het publiek diende een woord te roepen, en hij en Hagar beloofden er, geheel geïmproviseerd, een gedicht aan te breien. Waar die belofte eerst uitmondde in schattige spelerei, sloeg Peeters op het einde een gedicht uit haar botten dat zo gepubliceerd kan worden. 't Is dat ik te aandachtig aan het luisteren was, of ik had het neergeschreven en hier gereproduceerd. Of gestolen.

Het einde van dit stuk wil ik evenwel ophangen aan Frank Keizer: als genomineerde voor de Poëziedebuutprijs Aan Zee mocht ook hij een aantal gedichten te berde brengen. Dat luik van Apéro Poëzie voelde net iets te veel aan als "een beetje zendtijd voor de debutant", terwijl Keizer toch één van de interessantste stemmen is in het hedendaagse poëzielandschap. De urgentie die van zijn gedichten druip, legt een dichter bloot die tegelijk geëngageerd is en op afstand blijft. In zijn eigen woorden: "Ik zoek naar betrokkenheid, maar kan niet terugvallen op de modellen daarvoor". Keizer groeide op in de jaren negentig; zijn debuutbundel is een "verslag van een ontwikkeling die op niets is uitgelopen". Hij dicht: "ik eet tot ik misselijk word" en "onder normale omstandigheden had ik mijn identiteit overbodig verklaard". *Deep shit* met veel grond, waarmee je als lezer tenminste aan de slag kunt. Keizer zou zomaar eens kunnen uitgroeien tot de belangrijkste Nederlandstalige dichter van "de lange eenentwintigste eeuw". (DB)

NOG OP 03/08 EN 05/08 OM 11U IN KAAP VRIJSTAAT O.

POËTISCHE DWAASHEID VERSLAG 'INLEIDING TOT DE MOROSOFIE'

Gisteren streek schrijver en charismakanon Matthijs Van Boxsel neer in Oostende om een inleiding te geven tot de morosofie. Dat is een tak van de wijsbegeerte die bestaat uit de 'waanwijsheid', beoefend door 'domgeren' die absurde en nutteloze theoriën over het bestaan verkondigen (het interview met Matthijs Van Boxsel kan je lezen in *TAZette* #6). In de conferentiezaal van Mu.Zee nam Van Boxsel de toehoorders in ijltempo mee langs de gekste en mooiste ideeën ooit uit het brein ontsproten. Wat dacht u van de theorie van Jean-Pierre Brisset, die het ontstaan van de mens en de taal terugbrengt tot de kikkerachtigen, onze rechtmatige voorouders, en hun luide gekwaak verstaat als een onophoudelijk 'Quoi?', een vraag gericht aan de mens die zijn voorouders niet erkent?

Wat Van Boxsel vertelt, blinkt uit in onbruikbaarheid en is net daarom des te mooier, des te poëtischer. Ondergetekende noteerde tijdens de lezing 'virtuoze vindingrijkheid' en keerde na afloop jaloers huiswaarts. Jaloers op de morosofen, die eersteklas poëten met hun ongebreidelde fantasie. Die eenlingen met het antidotum tegen de alledaagse vanzelfsprekendheid waarmee wij vandaag leven. Daar schuilt de kern van wat Matthijs Van Boxsel vertelt: je moet morosofen niet uitlachen, maar juist bewondering tonen voor de originele manier waarop zij de dagelijkse banaliteit vormgeven. Waarvan akte, meneer Van Boxsel. (AB)

TUSSEN WAANZIN EN GENIE VERSLAG 'MUSEUM VAN DE EIGENZIN'

Wat is normaal en wat afwijkend? De verhouding tussen kunst en geestesziekte heeft altijd tot de verbeelding gesproken en toonde zich vaak complex, soms getroebleerd. Genie en waanzin liggen in elkaars verlengde, zo meenden de romantici.

In samenwerking met een hele resem partners (Caritas, Villa Voortman, Museum Dr. Guislain, vzw WanderArt) stelden TAZ en Mu.Zee *Het museum van de eigenzin* samen, een collectie eigenzinnige creativiteit in de breedste zin van het woord, wars van wat 'normaal' is. De titel van de expo verwijst naar het nooit gerealiseerde *Haus des Eigensinns*, het Berlijns *Museum van de Waanzinnige Schoonheid* dat aristocraat Hans Prinzhorn, kunsthistoricus en psychiater te Heidelberg aan het begin van de vorige eeuw wilde bouwen om zijn omvangrijke collectie tekeningen en schilderijen van psychiatrische patiënten tentoon te stellen.

In *Open mind (gesloten circuits)* toonde conservator Jan Hoet in 1989 in het Gentse Museum van Hedendaagse Kunst werk van kunstenaars naast dat van psychiatrische patiënten. Hij vertrok vanuit de idee dat verbeelding bij zowel kunstenaars als geesteszieken ontstaat uit geestelijke kwetsuren.

Gastcurator Dirk Pauwels toont een selectie werken uit de jaren zeventig, gemaakt in het psychiatrisch ziekenhuis Caritas in Melle. Kunstatelier KAOS in Elsene werkt zonder onderscheid samen met kunstenaars met én zonder psychiatrische aandoeningen. Het Gentse Villa Voortman toont werk van mensen die zich bij hen kunnen herbronnen en ontwikkelen. Museum Dr. Guislain presenteert werk van Gerard van Lankveld. Peter Defurne toont werk van mensen die betrokken zijn bij de Oostendse vzw WanderArt.

Het museum van de eigenzin verzamelt geen werk op basis van een gemeenschappelijke esthetiek of achtergrond, maar toont net een enorme diversiteit aan benaderingen en uitvoeringen. De tentoonstelling is dan ook opvallend eclecticisch, zowel inzake discipline als qua stijl. De werken zijn nu eens figuratief, dan weer woest onbeheerst. We zien visioenen van een onbestaande realiteit en obsessionele verzamelingen. Het ontbreken van een leidraad door wat directe context en duiding doet onbevangen kijken. (BP)

T/M 12/11 IN MU.ZEE

VEEL EN SNEL BRIEF AAN LISABOA HOUBRECHTS / KUIPERSKAAI

Liefste Lisaboa,

(Ik ken je niet, dus misschien is liefste, ondanks de alliteratie, ongepast. Misschien zeg ik best beste. Opnieuw.)

Beste Lisaboa,

Ik ging een verslag schrijven over 'The Winter's Tale', de jongste voorstelling van jouw gezelschap Kuiperskaai. Dat blijkt achteraf gezien een onhaalbare taak. Het is op dit moment 22u40, straks moet de TAZette naar de drukker en zal het verslag er moeten staan. Een oordeel. Mijn woorden over de jouwe, misschien tegen de jouwe, naast of onder. Er valt veel over je voorstelling te zeggen. Ik kan nu urenlang gaan schrijven, een nacht doorschrijven, en nog. En nog. Niet genoeg. En misschien, kleine ontboezeming, heb ik daar ook geen zin in. Ik wil dit niet gaan analyseren, omdraaien en uitkeren, ik wil het woord 'postmodern' niet laten vallen. Beloofd. Ik wil iets anders doen. Een brief om je te bedanken.

Beste Lisaboa, nog een ontboezeming: ik had, tegen de middag eventjes genoeg van de oudere mannen op dit festival. Ik weet niet hoe het komt, maar opeens werd ik me heel bewust van mijn omgeving en zag ik overal oude mannen. Oude mannen met lage stemmen en minder haar. Op zich is daar niets mis mee, maar er ging op dat moment zo'n traagheid van de omgeving uit, dat ik met vaart wegwilde. Op de fiets naar de Konterdamkaai dus.

Ongeveer 400 jaar na de eerste opvoering van 'The Winter's Tale', kwam daar Shakespeare op het podium. Of toch in de gedaante van Victor Lauwers, die wat mij betreft een angstaanjagende doppelgänger van William S. blijkt. Hij begon: "Mijn woorden bewegen omhoog, maar mijn gedachten blijven beneden." Die woorden ken jij waarschijnlijk maar al te best. Ik vond ze mooi. Al wat daarna volgde, bewoog enkel nog omhoog. De woorden, de bewegingen, de gedachten. Je liet je personages roepen, om ter snelst en om ter luidst, waarin ik ze trouwens op hun mooist vond, in een 'om ter'-vorm.

Op de fiets terug naar het redactielokaal dacht ik 'die chick heeft ambitie'. Dat is al vaak over je geschreven, Lisaboa, maar het is waar. Je hebt bakken ambitie en lef. Soms lijkt zich dat te vertalen in een veelheid aan vormen. Daar kan over gediscussieerd worden: je had kunnen weglaten, je had lijnen kunnen doortrekken, je had 'meer ambities kunnen waarmaken'. Maar daar lijkt je je niet mee bezig te houden, wat ik bewonder. Zeker voor een jonge maker. Af en toe ben ik bang dat jonge makers zich al te zeer vastpinnen in een vorm. Uit voorzichtigheid? Jij daarentegen, jij bent een al onstuimigheid en ongeremdheid.

Jij, Lisaboa, bent met je Kuiperskaai de perfecte remedie tegen de traagheid en kaalheid die ik vandaag opmerkte. Je bent heel veel snelheid. Leer ons veel en snel te zijn, zodat we niet zouden indommelen.

Het is laat. Wat ik nog wil zeggen, bedenk ik in steeds meer pathetische woorden. Ik laat het erbij.

Alle goeds,

(AB)

DE LIEFDE IS NOOIT GOED EEN INKIJK IN 'IS THIS PORN? NO, THIS IS LOVE'

Om het met een understatement te zeggen: er werd wel al een en ander geschreven over de liefde. Van sonnetten tot libretto's, romans of zelfmoordbrieven; de liefde beroert, troost, maakt gek en dolgelukkig. Theatermaker en actrice Julie Cafmeyer maakte van de liefde haar dubieuze bondgenoot, wat no-nonsensevoorstellingen opleverde als *De Therapie* en *Bombastische Liefdesverklaring*. In deze laatste, die tot eergisteren ook te zien was op Theater Aan Zee, gaat ze het gesprek aan met het publiek op zoek naar gedeelde ervaringen en liefdesperikelen. Als onderdeel van *De Voorlopige Opstelling*, een reeks van try-outs en open repetities, gaat *Is this Porn? No, this is Love* verder op hetzelfde elan. Met het script in de hand en de liefde op de lippen namen Julie Cafmeyer en Steve Aernouts ons mee in een poging hun papieren relatie weg te sturen van de klippen waar ze onvermijdelijk op af stevenen.

Laat je dus niet misleiden door de titel of het – *what's in an age* – 18+ label. *Is this Porn? No, this is Love* gaat over de liefde, en alles wat daarbij hoort. Dus ja, ook geilheid, seksuele fantasieën en klaarkomen. Maar veeleer dan te choqueren, brengt Cafmeyer een intelligente, met humor doorspekte tekst over wat het betekent om lief te hebben. Hoe je verliefd wordt, regenbogen uit de grond schieten, die wereld van melk en koekjes langzaam afkruimelt, en je uiteindelijk overblijft met een nalatenschap van frustraties, irritaties en gebroken herinneringen.

“De liefde is nooit goed,” vat ze het ietwat grimmig samen. Inderdaad. Hoewel de tekst schippert tussen een viering en een vervloeking van de liefde, en de deur naar vergiffenis en verlossing steeds op een kier blijft staan, is de algehele teneur een van irrationele wanhoop en onderhuidse woede. “Kan een mens verslaafd zijn aan de pijn? Aan de afwijzing?” vraagt ze zich af. Een herkenbare tekst die de verliefde doet glimlachen en de afgewezen doet slikken. (EV)

CLIMAX IN HOTEL ABGRUND AANKONDIGING 'VANISH BEACH'

Hof van Eede speelt voor de derde keer op TAZ. In 2012 brachten ze hun eerste voorstelling *Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe*. Vorig jaar waren ze van de partij met *Het Weiss-effect*. Vandaag brengt het gezelschap de voorstelling *Vanish Beach* in cultuurcentrum De Grote Post. We worden om 20u30 verwacht in zaal Kleine Post.

Vier Joods-Duitse intellectuelen belanden als ballingen in Californië. Het is 1942 en de Tweede Wereldoorlog woedt volop, terwijl vier dragers van de Europese cultuur stranden op Venice Beach in Hotel Abgrund. De personages, die Ans Van den Eede en Wannes Gyselink uitdachten, zijn compilaties van historische figuren, zoals Arnold Schönberg, Theodor Adorno en Bertolt Brecht. “Het zijn uiteindelijk archetypische personages geworden, met elk een andere kijk op de Europese en de Amerikaanse cultuur. Ze worden als vier krachten tegenover elkaar gezet en we laten ze clashen,” weet Gyselink te vertellen.

In het hotel discussiëren de bannelingen over hun positie als vluchteling in de Verenigde Staten. Welke rol heeft de Europese cultuur te spelen tegenover de massacultuur van Amerika, die sommigen onder hen zo verachten? Hoe geraken ze over de heimwee en de ontworteling? Het zijn vragen die vandaag brandend relevant zijn. Gyselink: “Er bestaat in het theater vaak een schroom om een punt te maken, maar de politieke urgentie van dit stuk was onvermijdelijk. Het doel is om het publiek met deze problematiek op te zadelen.”

Hof van Eede staat bekend om haar voorstellingen, waarvoor inspiratie geput wordt uit de literatuur. “Maandenlang hebben we gelezen en geschreven. Soms moesten we de dingen laten rusten, tot ze ingekookt waren en nadien werden ze uitgetest en uitgeperst op de vloer,” aldus Gyselink. Maar ook de muziek van Hendrik Lasure speelt een niet te versmaden rol in *Vanish Beach*. Gyselink: “Hendrik maakt een soort popliedjes op piano, geïnspireerd door onder anderen Hanns Eisler en James Blake. De muziek geeft expressie aan wanhoop, weliswaar een energetische wanhoop.” *Vanish Beach* knalt met een meerstemmige muzikale dramaturgie, die tot een doortastende climax komt.

Wie er vandaag niet bij kan zijn, wegens een overvolle agenda of een tekort aan tickets, wees niet getreurd en noteer: Hof van Eede speelt op 8 november opnieuw in De Grote Post tijdens het Storm!Festival. (EH)

VANISH BEACH – HOF VAN EEDE VANDAAG 2/8 OM 20U30, CC DE GROTE POST (KLEINE POST).

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Bieke Purnelle, Matthias Velle, Daan Borloo, Ewoud Vermote, Arno Boey, Xandry van den Besselaar, Elke Huybrechts, Zoë Hoornaert, Simon Vandekerckhove

Foto's: Inge Baes, Lien Robberechts, Radovan Dranga, Bas de Brouwer, Steven Decroos, Ken Aelbrecht, Michiel Hendryckx
VU: TARTART VZW, HENDRIK SERRUYSLAAN 18A 8400 OOSTENDE